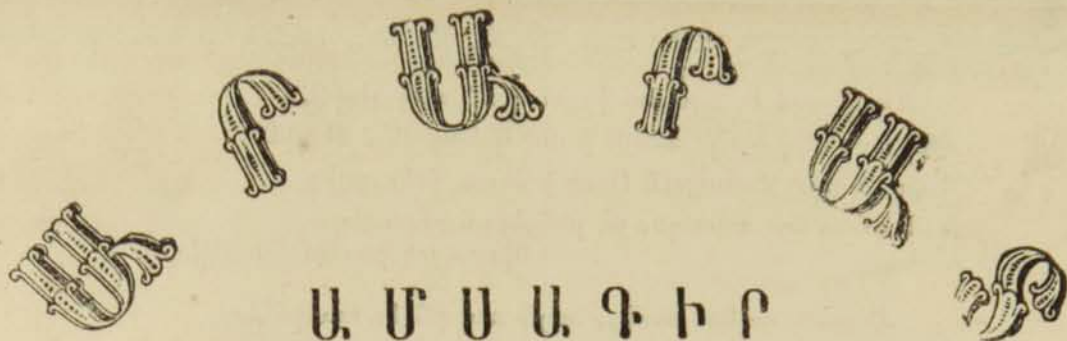

ԿՐՕՆԱԿԱՆ, ՊԱՏՄԱԿԱՆ, ԲԱՆԱԾԻՐԱԿԱՆ ԵՒ ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

Գ. ՏԱՐԻ ԹԻԻ Թ.

1871

ՅՈՒՆՎԱՐ

Ո Ւ Ղ Ե Ր Ձ

Ա Ռ

Արքագնագոյն Կաթողիկոս

Ա. Մ Ե Ն Ա Յ Ն Հ Ա Յ Ո Ց

Տ. Տ. ԳԵՈՐԳ Գ.

ՇՆՈՐՀԱՌՈՐ ՆՈՐ ՏԱՐԻ.

Հանգոյն գեոց սրաւաւ, յաւիտենից յովկիան
Ի գիլ հոսեալ ի գլոր մսցե ընդ փոյթ եւ այս ամ.
Աւխարհ համայն ի զննին եւ մարդ ի զուր մտախոհ
Յուզեն զհետս անցելոյն, զի այս է կամք Աստուծոյ
Յաւիտենից գերյարգոյ.

Այլ նոյն Արփին է, զոր առք դիտեն երկնից յանհուն ծոց,
Նոյն են Աստեղք եւ Լուսին, ոյք առ ի մենջ շեն անփորձ,
Մահկանացուն եւեթ նոր շրջան առնու զկենաց,
Յոր քե ունայն փոխե հայս քափուր տաւոյս ի շնորհաց,
Դարձեալ լացցե “Էւ այս անց,,.

Անցցէ այն եւ այս ամ իբրու զունն մի յէտին,
 Ընդ որ սիրով զիւկա ամենք ի մեր կենաց ժամ վերջին,
 Ապա ի զուր մահացուն քնար ի ձեռս, հրնուալից
 Տօնէ զմուս նոր տարւոյս, քէ յանցելոյն ընթացից
 Յիւր զիւկ բարեօք նա շէլից,

Շնորհաւոր նոր տարի,, ձայն տալ ընկեր առ ընկեր,
 Ճոխ իշխանին ընդ Լրգոց խառնէ տղատան զիւր տալեր.
 Ուղիւք խնդուրեան հանուրց սիրս լնուն ի սեր անպայման,
 Եւ անցեալ վիճէք արտասուք դառնան ի շիւք. զի մարդկան
 Յոգին նոր յոյս տոլոգան,

Յոյս մի, իւ հեք մահացուն դեմս զգեցեալ զուարթուն,
 Ընդառաջէ զրկաբաց մից տարւոյս անտեսում.
 Կամ քէ բարեաց ապառնի սկնկալիւքն հրաւեր
 Կարդան նմին, լիայոյս փութալ ի խիւղ անարգել,
 Միայն գործով բարեբեր.

Իսկ քէ ի սա զօրանայ մերոց արեւից բերկրութիւն,
 Օճ. ընդվայր խայտալէ եւ մեք ընդ կորուստ կենաց ժամուն,
 Զի ի ժանիս յորդ ամաց ժամանակաց անսամման
 Եւ մաշեցին համօրէն, բայց է ի մեզ է միայն,
 Որ ոչ մեռցի յաւիտեան.

Սեր մի անսուտ, Հովիւ քաջ, իւ ազգալոյս մեր նախնիք
 Անջինջ բորին ի նախաստ անմահ անուան զկնիք.
 Յարդ յանաղօտ յոյս նոցին զուարթանան սիրք Հայոց,
 Սիրով այնու եւ նոքա անմահ փառք Հայ սերնդոց
 Թեպէտ շիրմին կան ի ծոց.

Դեռ անին սուրբ ոսկերաց նոցա քառոց եւ ազգին,
 Դեռ մեր բախտի եւ փառաց կրեն զդրօք ի ձեռին,
 Զոր Գեղ միայն ակնունիւք բառնալ աջով սրբազան
 Ածել զազգ մեր անտեսունց ի յոյս կենաց անսասուն
 Ի յոյս մահուր գիտութեան.

Սեր անվեհեր, իւ Սահակ Եկաց հզօր նահապետ,
 Եւ վեհ Մեծարմբ լծակից նմին, ամօք սիրունակ,
 Զերկիր մտաց անպատու բոլոր տնային Հայկազեան
 Քրտալք Էւթ ներկեցին. որով սերմունք գիտութեան
 Ետուն ծաղիկ սրբութեան.

Եւ ի նոցունց յորդ քրտանց տունիւք անեցան պաշտօն,
 Եւ բարձրացան Հայաստան ուսման ի քեռս մինչ յերբ.
 Աղաւտեան նոյն ի բարբառ զարթեան լեզուք եւ տրունք,
 Փախեալ խաւար կուրութեան, տեսին զյոյս Հայկազունք,
 Եւ սրբեցան արտասուք.

Հաւասարիմ քեզ երաց զնոյն հանդես արդ երկինք,
 Ուր ընդ նզանցդ, Վեհափառ Տէր, կայլակեն Քոյդ փրփնք.
 Զի որ նոցա բաց սեղան անմահութեան եւ փառաց,
 Եւ զՔեզ ի նոյն կարդացէ յանգրաւական հաց բարեաց
 Յաւիտենից անմոռաց.

Յուպ Մովսիսեան բ ծովուն լայնեաց անբաց նոր ուղի.
 Զի հինն ելցէ քսալել յԱւետեաց վայրն քաղցութեմի.
 Ի գաւազան խրատու Հովնապետի ազգախնամ,
 Տգիտութեան ի յալեաց ելցում եւ մեք գիրկ յուսման,
 Զերդ երջանկացն ի խորան.

Պարբեւածինն սուրբ Գրիգոր քաղանաւ խիստ քանջանաց
 Զազգ մեր ողջոյն հան յանդորր կռապաւտութեան ի յալեաց.
 Այլ դու դէկօք վասակոց յոգեսարսուռ յանդնոց
 Ճգնիս բառնալ զմեզ ի կեանս. զի որ նմա ետ բազմոց,
 Եւ քեզ քաջէ բարձ արբոց.

Քեզ, որ ջեռեալ յանեջ հուր սիրոյ քեռառ Հայրենեաց,
 Նոր հեղինակ փայլեցար ազգախախտոյ կանոնաց
 Հիմնադիր Վարժարանաց, զոյս ուսման ուղիօրէն
 Սփռել յոյրս Հայաստան, եւ յորդիս քո համօրէն,
 Զորդ արդ ուսաք մեք ի Քեն.

Քեզ ակնունիմք ցեփն շունչ նզամք անդուլ վասակոց,
 Զէր նախընծայ ողջակեզ, հանգոյն դասուցն արբոց,
 Ինքնանուէր ի սեղան մասշիլ սիրով ազգութեան,
 Բառնալ անմահ Քեզ անուն, եւ Տաճարին Աստուածեան
 Լինել վեհ հաստատութեան.

Եղևումք ի Մայր մեր Սիօն, ի մեր ի սիրս ի հոգի
 Բառնալ զՔեզ անմոռաց, զՔեզ, Հովիւ մեր բարի.
 Որ բազմաշխատ քո Աջով արբես զառաց արտաւուս,
 Եւ զմեզ հանգոյն հրէսակի կարդար ի շնորհ նոր արտոյս,
 Զի հնչեցումք զալիւս.

Ո՛հ, քե, եւ իմ փայլեցի յայս նոր կացուրդ եւ նոր ամ
 Հետքին քաղիցս աւաք, որ ի հեռուս Քեզ կարդամ.
 Ակնբելոց ընդ դասուց մանկանց ի գիրկ Սիօնի
 Թելք քնարիս հնչեցեն Քեզ ՇՆՈՐՀԱԻՈՐ ՆՈՐ ՏԱՐԻ.
 Ոգեխախտոյ բարեօք լի.

Աւագ Սարկաւագ Աւագի
 Սարկ. Փննալեան:

Ի Համախի: